

БУДІВНИЦТВУ ШКІЛ — У ДАРНІ ТЕМПИ

ЩЕ ЗДАЛЯ помічаєш, що будова ця живе напруженим життям. Надривно гурчить на подвір'ї бульдозер, розрівнюючи майданчик. На всіх трьох поверхах пораяються люди: столяри вставляють рами, малярі фарбують їх. Минє кілька тижнів — і нове приміщення Кіровоградської середньої школи № 32 стане до ладу.

— Дали слово до Дня будівельника, тобто до 12 серпня повністю закінчити опоряджувальні роботи, — повідомляє виконроб М. О. Чернопицький. — Всі бригади працюють на славу. А особливо старається колектив теслярів Віталія Войтовича. Це — бригада комуністичної праці, там, в основному, молодь. Полю у класах — їхня робота. До півтори норми щодня...

На будові працює багато юнаків і дівчат. І вони, напевне, не підведуть, зроблять все для того, щоб першого вересня діти урочисто переступили поріг нової школи...

Нові шкільні будівлі. Немало їх зводиться по області. Багато і будов, ремонтних робіт проводиться. «Достроково закінчимо підготовку шкіл до нового навчального року, більше уваги приділимо шкільному будівництву!» — з таким закликком виступили працівники освіти, громадськість Ульянівського району та міста Олександрії. Минуло більше місяця після опублікування листів ульянівців і олександрійців. Якими ж успіхами можуть похвалитися будівельники, громадські організації, вчителі області!

За останні роки шкільне будівництво значно поліпшилось. З 1951 по 1961 рік на Кіровоградщині збудовано 56 навчальних приміщень загальною площею більше 67 тисяч квадратних метрів. Проте ріст контингенту учнів, вихід з ладу певної кількості старих приміщень перевищує зростання площі.

Деяку допомогу школам подають колгоспи. Вони зводять майстерні, добудовують окремі класні кімнати. Та це ще не дає змоги повсюдно перейти на однозмінне навчання.

Протягом літа треба зробити все для того, щоб завершити будівництво розпочатих шкільних і класних приміщень. Правлінням тих артілей, які за власний рахунок взяли на себе забезпечити дітей хорошими класними кімнатами і майстернями, слід якомога швидше завершити споруди.

Багато ще прогалин у спорудженні типових шкіл за рахунок державного бюджету. Минулого року асигнування були освоєні на 113 процентів, але план вводу об'єктів не виконано. Це говорить про те, що кошти, матеріали, робоча сила розпоршувались на багатьох будовах.

Не видно особливого пожавлення на пускових об'єктах і в цьому році. Піврічний план за п'ять місяців виконано на будівництві середніх шкіл в м. Кіровограді на 77 процентів, в м. Долинській — на 82, а в Єлисаветградівці аж... на три проценти. А саме ці школи мають прийняти вже першого вересня учнів. Райкоми комсомолу мало турбуй те, як будуються школи, вони не добиваються перелому.

Зі «скрипом» зводяться учбові корпуси шкіл-інтернатів у Новій Празі, Новомиргороді. На цих будовах програма не виконана й на третину. Важко знайти виправдання керівникам облбудтресту. Там не вистачає робочої сили, в іншому місці бракує будівельних матеріалів, а все разом зветься безгосподарністю. Так далі будувати школи не можна.

Нещодавно обком партії прийняв постанову «Про стан будівництва і ремонт об'єктів народної освіти в області». Бюро обкому відзначило, що хід будівництва ведеться незадовільно, під загрозою зриву

строки вводу в дію ряду шкіл, учбових корпусів і гуртожитків шкіл-інтернатів. Будівельні організації зобов'язано ліквідувати відставання у виконанні графіків будівельно-монтажних робіт, до 10 липня завести на об'єкти всі необхідні матеріали, організувати двозмінну роботу. Будівельникам повинні прийти на допомогу бригади випускників шкіл та старшокласників, комсомольські організації, громадськість.

Зараз не можна марнувати жодного дня. Необхідно суворо дотримуватись графіків будівництва, постійно дбати про якість, всіляко заохочувати будівельників, які розгортають змагання за високі темпи і відмінну якість робіт. Подекуди комітетам комсомолу варто зайнятися доббором кадрів робітників, проявити наполегливість у забезпеченні будов матеріалами та обладнанням. Від комсомольських організацій будуправління теж залежить багато.

Візьмемо ж під неослабний контроль кожну шкільну будову. У вересні дзвінок повинен обов'язково пролунати в тих школах, які ще називаються пусковими об'єктами.

Пролетарі всіх країн, єднатесь!

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ.

Рік видання VI
№ 82 (589)

Неділя, 8 липня 1962 р.

Ціна 2 коп.

ЖИВУЄМО!

ПІДГАЙЦІ (Кіровоградський район). Позавчора комсомолец Микола Скібіцький з першої тракторної бригади поклав на стерню останній валок гороху. Справжнім господарем поклав себе Микола. Не було дня, щоб він залишив поле, не виконавши завдання. Навпаки — один-два гектари завжди давав понад

норму. Сьогодні механізатори приступили до обмолоту валків гороху.

Обидві тракторні бригади артілі імені Леніна почали масову косовицю пшениці. І тут комсомольці попереду. З перших днів Василь Таран та Віктор Іщенко значно перевищують змінні завдання.

О. ГАЙКО.

КОЛЕКТИВ заводу залізобетонних виробів облбудтресту достроково виконав піврічний план. Для потреб житлового будівництва області відправлено понад десять тисяч кубометрів залізобетонних виробів при завданні 9,5 тисячі. В цьому велика заслуга і молодого електрозварювальника Миколи Шелеста. Кожної зміни він зварює по 30 арматурних каркасів при нормі 18.

НА знімку: М. Шелест.

Фото І. НАЗАРАТІЯ.

Сесія Верховної Ради УРСР

5 липня сьома сесія Верховної Ради Української РСР п'ятого скликання продовжувала свою роботу.

З доповіддю по другому питанню «Про стан і заходи по дальшому поліпшенню шляхового будівництва» виступив міністр автомобільного транспорту і шосейних шляхів УРСР І. І. Братченко.

Сповідовідь комісії по промисловості і транспорту Верховної Ради УРСР зробив член комісії І. М. Тачченко.

Доповідачі і депутати, що виступили у дебатах, відзначали, що в республіці будівництво шляхів набрало великого розмаху. Тільки в минулому році здано в експлуатацію 3358 кілометрів нових шляхів, в три рази більше, ніж у 1958 році. В цьому році буде збудовано 3500 кілометрів нових транспортних зв'язків. Для послуг трудящих створено 180 автостанцій і автовокзалів, 2330 автопавільйонів.

Разом з тим промовці вказували на недоліки в справі шляхового будівництва. Викривали резерви, вносили конкретні пропозиції, спрямовані на поліпшення будівництва, утримання і експлуатації автомобільних шляхів, підкреслили необхідність посилення з боку місцевих Рад керівництва і контролю за станом шляхового господарства.

З заключним словом виступив міністр автомобільного транспорту і шосейних шляхів УРСР І. І. Братченко.

Верховна Рада одностайно прийняла постанову «Про стан і заходи по дальшому поліпшенню шляхового будівництва в Українській РСР».

Далі Верховна Рада переходить до розгляду третього питання порядку денного — затвердження Указів Президії Верховної Ради Української РСР. З доповіддю виступив секретар

Президії Верховної Ради УРСР А. Н. Зленко.

Верховна Рада приймає закони і постанови про затвердження Указів Президії Верховної Ради Української РСР, прийнятих після шостої сесії.

Потім Верховна Рада переходить до розгляду останнього питання порядку денного — обирає Верховний суд Української РСР.

На цьому сесія Верховної Ради Української Радянської Соціалістичної Республіки оголошується закритою.

(РАТАУ).

Спільне радянсько-австрійське комюніке

На запрошення Голови Ради Міністрів СРСР М. С. Хрущова в Радянському Союзі перебувала австрійська урядова делегація під керівництвом федерального канцлера д-ра Альфонса Горбаха.

У Спільному радянсько-австрійському комюніке говориться, що радянсько-австрійські переговори, які проходили в дружній атмосфері, дали можливість широкого обміну думками в питаннях, що цікавлять обидві сторони. З задоволенням було відзначено, що радянсько-австрійські відносини, які ґрунтуються на визнанні мирного співіснування держав, розвивались задовільно. Між обома державами не існує ніяких нерозв'язаних політичних проблем.

Сторони прийшли до погодженої думки, що треба прагнути до поглиблення взаємних економічних зв'язків.

З австрійської сторони було висловлено бажання, щоб урядова делегація Радянського Союзу відвідала Австрію найближчим часом. Це бажання зустрівло позитивне ставлення радянської сторони.

Я К Б И СПАЛАХНУВ „ПРОЖЕКТОР“ ...

ЧЛЕН комітету комсомолу шкарпетно-панчішної фабрики Тала Личманенко невпевнено розповідала про комсомольські справи.

— Розумієте, на засіданні комітету йшла мова про обов'язки кожного комсомольця, індивідуальні зобов'язання. Можливо, це і є «комсомольський прожектор».

Коли члени комітету не пам'ятають, що робили, то як можуть комсомольці знати — є у них «прожектор» чи ні? Комсомольців на фабриці близько 160. Скільки хороших справ можуть вони зробити! Організувати як юнаків та дівчат нікому.

— Нам зараз не до підтримки починів, — говорить Тала Личманенко, — План виконувати треба.

Звичайно, план виконувати потрібно. За це й борються на фабриці бригади, цехи. В деякі дні виконання програми зривається. Буває, що робітниця кетельного цеху 30 — 40 хвилин не працюють — немає сировини. Неузгодженість між цехами, безсистемність у поставці сировини приводить до того, що верстати і конвейери стають. І в кінці півріччя особливо відчувається «планова горячка»: підприємство виходить з «прориву».

В гонитві за кількістю продукції тут не завжди все гаразд з якістю. Тут би й допоміг «комсомольський прожектор». Хіба важко створити в кожному цеху комсомольські пости, які б контролювали якість продукції?

Про економію сировини, якість найбільш дбають раціоналізатори. Люди різних професій подали в цьому році чимало цінних пропозицій. Не станемо перелікувати їх. А скажемо тільки, що нововведення тт. Лужеренко, Ткачука, Чорного, Коваленка, Берегового, Погон-

цева значно підвищили продуктивність праці, покращили роботу устаткування. Із зекономленої сировини за півроку випущено 11900 пар виробів.

Це відрядно. Але непокоїть інше: адже молодих винахідників на фабриці майже немає. В чому ж справа? Невже молоді не притаманне почуття нового, тяга до технічної творчості?

Молоді на фабриці багато. Юнаки і дівчата приходять сюди учнями, згодом стають досвідченими, кваліфікованими робітниками. Можливостей і часу для навчання є в досталь. В обох цехах фабрики почали свій трудовий шлях молоді робітниця Люда Шолох, Надія Донченко та інші. Вони вже виконують норми, працюють самостійно. Інші ж, Світлана Волкова, наприклад, по 8 — 9 місяців все ще ходять в ученицях. А у т. Колесник учнівський стаж досягнув півтора року.

На фабриці учням приділяють мало уваги. Часто продукція, яку вони випускають, неякісна. Далеко не всі робітниця охоче вчать молодь. А чому б комітету комсомолу не проявити ініціативу — взяти шефство над ученицями, які мають стаж більше як 6 місяців. Варто прикріпити до них кращих робітниць-комсомолок, залучитися з учнями після роботи чи приходити раніше до зміни, допомагати оволодівати досконаліми прийомами.

Все говорять за те, що «комсомольський прожектор» на фабриці необхідний. Своїм яскравим світлом він допоможе працювати краще, підвищить у молоді почуття відповідальності за виконання планів і якість продукції.

С. ФУРМАН.

м. Кіровоград.

СПОДІВАННЯ, ЩО БУДНЯМИ ВИПРАВДАНІ

З ДИТЯЧИХ РОКІВ полюбила Світлана книгу. І найбільше вабила її професія бібліотекаря. Як це справді чудово нести книгу в масі — джерело знань, вірного помічника і порадирика людини.

У 1958 році Світлана Симоненко закінчила десятирічку. Незабаром колгоспні комсомольці рекомендували її завідувачою Недогарської сільської бібліотекою. Світланиним радощам не було меж. Згадуючи той шасливий день, вона захоплено говорить:

— Комсомольська організація дала мені путівку в життя. Я ж стараюсь не бути в боргу перед товаришами, виправдати їх довіря.

А минулого року комсомольці артілі імені В. Ульянова одноголосно обрали С. Симоненко секретарем первинної організації.

Багато турбот зараз у Світлани. Вона і агітатор, і член ради клубу. До того ж успішно вчиться в Олександрійському культурно-освітньому технікумі. На все вміє викроїти час.

Недогарська бібліотека, якою завідує С. Симоненко, одна з кращих в районі. Привертає увагу кожного, хто заходить сюди, багатство наочної агітації. Тут можна познайомитись з соціалістичними зобов'язаннями колгоспу, комсомольської організації, окремих доярок, механізаторів, кукурудзодовідів. Все це красиво оздоблено дбайливою рукою Світлани. В бібліотеці багато плакатів, схем, фотомонтажів, які розповідають про життя артілі, її досягнення. Акуратно сформований фотомонтаж «Наші маяки», який прикрашають портрети передової свинярки артілі Оришки Солошенко,

механізаторів Сергія Сафроненка, Пилипа Назарова та інших.

В бібліотеці вільний доступ до книг. Вже довгий час вона працює без вихідних днів. З числа комсомольців артілі С. Симоненко підготувала групу громадських бібліотекарів, які вже успішно замінюють її. Особливо до вгодби робота з читачами Раї Шотровці, Любі Соценко, Галі Пащенко.

Всі жителі села є тепер читачами бібліотеки. В цьому неабияка заслуга активу, членів бібліотечної ради. Є дві книгопересувки. Учні місцевої восьмирічки охоче відвідують престарілих колгоспників, носять їм літературу.

Зараз вся робота бібліотеки перенесена в поле. Агітатор Світлана Симоненко щоденно буває з свіжими газетами, журналами в польових станах, в літніх

таборах серед тваринників. Ось і недавно на польовому стані було проведено читальну конференцію по моральному кодексу, в якій взяли участь члени бібліотечної ради, механізатори. Як агітатор, Світлана цікавиться всіма справами в господарстві, і про все це повідомляє в колгоспних стіннінках, сатиричних «Перчикках».

Багатогранна, цікава робота у комсомольського вожака колгоспу. Скромна трудівниця, здібний агітатор Світлана не один раз одержувала подяку від трудівників колгоспу, від партійної організації артілі. Люди вдячні їй за старання невсипущі.

П. КОВАЛЕНКО,
керівник корпункту «Молодого комуняра».
Олександрійський район.

2. ВСЕ для блага людини

Н АШ народ буде суспільство, якого ще не знала історія. Ім'я йому — комунізм.

Ідеал комунізму народився дуже давно, він має тривалу історію розвитку. Цей шлях коротко можна охарактеризувати так: від мрії до науки, від науки — до дійсності: Генії людства, великі вожді робітничого класу — Маркс, Енгельс, Ленін вперше перетворили комунізм із мрії в науку і обґрунтували основні риси і принципи комуністичної організації суспільства. Спираючись на всесвітньо-історичні успіхи нашої країни, які привели до повної і остаточної перемоги соціалізму в СРСР, ХХІІ з'їзд КПРС прийняв конкретну програму перетворення в життя ідеалів комунізму. Велична Програма партії Леніна яскравим світлом марксистсько-ленінської науки освітлює широкий шлях до створення суспільства, яке утвердиться на землі **Мир, Працю, Свободу, Рівність, Братерство і Щастя** всіх народів. За новою Програмою комунізм постав перед нами в усій величчі і красі. Ми бачимо, як потрібно зводити світлу споруду нового суспільства, як вона виглядає всередині і зовні, які люди будуть жити, що вони робитимуть для того, щоб споруда ця ставала все більш зручною і красивою.

Комунізм перетворюється в дійсність! Це, — перш за все, суспільство достатку. Комунізм забезпечить всім громадянам достаток матеріальних благ, створить умови для всебічного розвитку людини, розквіту її особи, забезпечить умови для доброго фізичного здоров'я, для щедрого користування всіма благами духовної культури.

Щоб уявити собі такий достаток і нове суспільство, не потрібно мріяти про скатертину-самобранки чи про фантастичні країни, де молочні ріки течуть в кисельових берегах, досить уважно перечитати Програму Комуністичної партії Радянського Союзу. Виражаючи головну мету, заради якої борються і перемагають наша партія і народ, нова Програма ставить завдання всесвітнього-історичного значення — забезпечити в нашій країні найбільш високий життєвий рівень населення в порівнянні з будь-якою капіталістичною державою. Для цього реальні прибутки робітників і службовців (з урахуванням громадських фондів) зростуть за десять років в середньому в два рази, а за двадцять — приблизно в три — три з половиною рази, а прибутки колгоспників — ще вище, більше, ніж в чотири рази. Вже на протязі наступного десятиріччя в країні не буде категорії низькооплачуваних робітників і службовців, всі верстви населення будуть добре матеріально забезпечені.

У відповідності з ростом прибутків населення буде здійснено швидке підвищення загального рівня народного споживання. В цьому відношенні велике значення мають рішення березневого Пленуму ЦК КПРС, який намітив програму різкого підвищення сільськогосподарського виробництва в країні. У доповіді М. С. Хрущова на пленумі наведені науково обґрунтовані норми споживання на душу населення найважливіших продуктів сільськогосподарства на найближчі роки і в перспективі.

Для забезпечення достатку предметів широкого споживання до 1980 року об'єм споживання на душу населення збільшиться: одягу і взуття — приблизно в три з половиною рази, предметів культурно-побутового призначення — в п'ять з половиною раз, виробництво меблів зросте в шість-вісім разів.

Значний вклад в загальнонародну справу забезпечення достатку предметів споживання повинні внести трудящі Кіровоградщини. Трудівники сільського господарства області мають довести валовий збір зерна в 1980 році до 120 мільйонів пудів. Виробництво продуктів тваринництва збільшиться за перше десятиріччя приблизно в три рази, а за двадцять років — в 4 рази.

На території Кіровоградщини буде збудовано завод прядальних машин, камвольно-суконний комбінат, ниткова фабрика і т. д. Значно збільшиться випуск продукції і розширяться асортимент взуттєві, швейні, мебльові та інші підприємства області.

Комунізм ставить за мету повне задоволення потреб людей в зручних і просторих квартирах. Кожна сім'я (включаючи й молодожонів) буде забезпечена окремою впорядкованою квартирою. Користування квартирами і комунальними послугами буде безкоштовним. Докорінно зміниться житлово-побутові умови на селі.

Найвища мета комунізму — забезпечити повну свободу розвитку людської особи, створити умови для всебічного розвитку її, для фізичної і духовної досконалості людини. Загальний достаток, повне задоволення населення всіма видами висококваліфікованого медичного обслуговування, широка сітка санаторіїв, будинків відпочинку, пансіонатів, туристських баз, всемірний розвиток масового спорту і фізичної культури забезпечать здоров'я, довголіття і фізичну досконалість людини.

Зі скороченням робочого дня збільшиться вільний час трудящих. Відкриється можливість змінної праці з переходом протягом дня від фізичної праці до розумової. Труд перетвориться в першу життєву необхідність. На всю силу розгорнеться людський розум. Величезних висот досягне культура характерів і людських почуттів.

В ході комуністичного будівництва повністю ліквідується залишки нерівності чоловіків і жінок у побуті. Будуть забезпечені всі необхідні соціально-побутові умови для поєднання шасливого материнства з активною творчою працею, громадською діяльністю, заняттями мистецтвом і наукою.

Дальшого розвитку набуває система громадського харчування, зростає кількість підприємств побутового обслуговування і всіх видів дитячих закладів. Уже в найближчі 10 — 15 років громадське харчування займе переважаче місце в порівнянні з харчуванням в домашніх умовах. В другому десятиріччі почнеться перехід до безплатних обідів на підприємствах та установах і для зайнятих у виробництві колгоспників.

В Програмі нашої партії послідовно проводиться курс на громадське виховання дітей. У місті і селі буде забезпечено повне і безкоштовне задоволення потреб населення в дошкільних закладах, в школах з подовженим днем, в піонерських таборах.

Підсумовуючи все сказане, можна з певністю сказати, що комунізм утвердить найбільш бажану і захоплюючу для всіх людей праці ідею: все в ім'я людини, для блага людини!

Б. ДРАТВЕР,
викладач кафедри марксизму-ленінізму Кіровоградського педінституту ім. О. С. Пушкіна.

Я ПЕРЕГОРТАВ хвилюючі сторінки книги «Герої Радянського Союзу Кіровоградської області». І ось на одній з них увагу привернув портрет юнака з мужнім, вольовим обличчям. Читаю запис: «В боях з німецько-фашистськими загарбниками у жовтні 1943 року під час виконання бойового завдання комсорг підрозділу тов. Павловський проявив виключну мужність і героїзм: в жорстокому бою маленький загін тов. Павловського загинув, залишився живим він один. Вступивши в рукопашний бій з

ТРИНАДЦЯТЬ років працює акушеркою в Межирічанському медпункті Марія Пилипівна Сергієнко. І не пам'ятають односельчани випадку, щоб не допомогла вона хворому.

Нехай надворі завірюха або нестерпна спека, періщить дощ або тріщать могили, Марія Пилипівна завжди готова допомогти людині.

О. ДОВГИЙ,
Голованівський район.

СЛАВНО потрудилися бетонники бригади т. Данилка з Олександрійського цукрокомбінату. За три дні вони поклали понад 100 кубометрів бетону, виконуючи денні норми на 115 процентів. Не відставала від них і бригада мулярів т. Кисельова. За короткий строк вона зробила цегляної кладки в об'ємі 65 кубометрів. Завдяки наполегливій праці похила галерея вугільної подачі була пущена в дію достроково.

І. СНИГІРЬОВ,
арматурник.

ПОНАД 200 колгоспників артілі імені Свердлова заповнили Губівський сільський клуб. З черговим концертном до трудівників колгоспу прибула агіткультбригада Компаніївського Будинку культури. В програмі — українські народні пісні, танці, сатиричні куплети. Дружніми оплесками зустрічали глядачі виконавців пісень Миколу Славного, Миколу Чернякова та танцювальний колектив.

Тепер агіткультбригада поновлює програму для наступних концертів перед трудівниками району.

Ю. ВОЗНІЯ,
інструктор райкому ЛКСМУ.

ПРАЦІВНИКИ культосвітніх установ Покотилівської сільської Ради разом з молодими колгоспниками місцевих артілей створили агіткультбригаду, яка з успіхом виступила вже в багатьох селах району.

П. ЛЕОНІДОВ,
Голованівський район.

ПРОЩО

переважаючими силами ворога, він знищив 65 гітлерівців, утримав зайнятий рубіж до підходу своїх військ... Указом Президії Верховної Ради СРСР від 15. I. 1944 р. йому було посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу».

У той же день я виїхав на батьківщину героя. Всю дорогу непокоїла думка: «А що як не залишилось в селі ні рідних Павловського, ні його ровесників, хто б міг докладно розповісти про цю мужню людину?».

Та турботи виявились марними. У селі Соснівці Олександрівського району проживає старша сестра Федора, яка після смерті батьків стала для малого другого матір'ю.

Виховувати сиріт Марії Кирилівні було нелегко. Адже один менший другого.

— Федя був шостою дитиною в сім'ї, — розповідає вона. — Найменший. А роки ж тяжкі. Найбільшою старанністю відзначався Федя. Пригадую, під час збирання цукрових буряків прийде зі школи, виконає домашні завдання і поспішає на поле, щоб мені допомогти.

В колгоспі ним теж не могли нахвалитися. Під час літніх канікул і дня спочинку не мав, все собі знаходив роботу: то воду на поле людям возив, то на жатку сідав під час косовиці хлібів. Дуже любив читати книжки. І ще одна хороша риса була в його характері — нізащо не пройде байдуже повз стару людину, якщо та щось важке несе. Обов'язково допоможе.

Учитель Соснівської восьмирічної школи Ф. Ф. Орлик теж добре пам'ятає Федю, охоче розповідає: — Був він жвавим хлопчиком, заводякою в іграх. Ніколи не відмовлявся допомогти товаришеві підготувати урок. З першого класу по сьомий вчився відмінно. Редагував шкільну стінгазету, сам її оформляв: вмів добре малювати.

ПІСЛЯ закінчення школи Федір Павловський поступив у Черкаський сільськогосподарський тех-

Школа

ЗНАННЯ—НАШ КОМПАС У ЖИТТІ

в труді допомагає

ДЕХТО з молодих робітників, які не мають середньої освіти, легковажно ліркують: навіщо, мовляв, мені атестат зрілості. Я й так здобув спеціальність, заробляю непогано.

Хибна думка, справа ж не в атестаті. Освіта розширює світогляд людини, підвищує загальну культуру. Але навчання у вечірній школі разом з тим має і більш практичне значення. Уроки фізики, хімії, біології мимоволі змущують го-іншому глянути на свою роботу. Кожен процес, який ти раніше виконував неосмислено, як автомат, бо саме так навчив робити майстер, поступово розкриває свої секрети, таємниці. Саме тут і починається творчість. Я більш ніж певний, що навіть найкращому спеціалісту-практику щось раціоналізувати, вдосконалити нелегко без знань основ наук.

Щоб не бути голослівним, наведу кілька прикладів. Працюю я електриком на побутовому комбінаті «Черво-ний прапор». У нас таке виробництво, що вузька спеціалізація виключена, і слюсарювати чимало доводиться, і жер-стяника підняти. Якось доручили мені виготовити захисні кожухи для спеці-альних вимикачів. Справа для мене не нова, я й раніше їх виготовляв. Штука нехитра: перш за все, з листа нарізаєш заготовки. Але завжди від цього листа залишалось багато обрізків, брухту. Чи не можна економніше розкривати? Пригадалися дивовижні фігури, що їх недавно креслив на дошці викладач гео-метрії у вечірній школі. Що як спробу-вати за принципом розгорнення геомет-ричних тіл? Розрізав так, як задумав,— на третину більше вийшло заготовок з листа. «Наука» торжествувала.

А то ще однією справою захопився. Швейники нашого комбінату якось по-скаржилися, що корпуси електроутюгів перегріваються, недоваго і руку обпек-ти. В той же час температура робочої поверхні підвищується слабо, утюг не прасує як слід. Пригадався мені розділ з фізики про теплопровідність, і я ви-ривати зробити азбестову прокладку, що ізолювала б корпус від «підшви» утю-га. Виділюване тепло не витрачається тепер даремно. Крім того, застосуван-ня знання з електротехніки, збільшив потужність утюгів майже вдвоє. «Мо-дернізований» утюг успішно пройшов випробування. Його застосування дасть можливість на три проценти зменшити електроенергії, значно підвищиться ефективність в роботі.

Використовуючи властивості спіраль-них і пластичних пружин, які ми ви-вчали на уроках фізики, я вдосконалив

19 пакетних вимикачів, збільшив строк їх служби.

Набуті знання додали мені впевне-ності в роботі, допомагають швидше усувати несправності в обладнанні. Я маю солідний стаж і практичні навички, і все ж не можу погодитися з моїми товаришами по праці, що запевняють, ніби-то для рядового електрика теорія не потрібна. Мовляв, нею лише інженер повинен цікавитися. Такі опоненти тіль-ки частково праві: практик може посту-гово, кружним шляхом дійти до істини. Але ж скільки часу, зусиль затратить він! Візьмемо для прикладу відшуку-вання виводів у електромотора, який вже був у експлуатації. Щоб ввімкнути двигун в електромережу, робітнику до-водиться навмання перепробувати всі кінчики проводів, що виходять з обмот-ки (пробні підключення). Якщо ж за-дати з підручника властивості транс-формації, справа набагато полегшуєть-ся. Можна швидко і безпомилково зна-йти кінці обмоток двигуна, впевнено ввімкнути його в мережу. Раніше і я користувався першим способом, а те-пер — ні, досить, «запріг» теорію.

До речі, методом трансформації стру-мів легко виявити розрив кабеля. Якщо до пошкодженого кабеля підключити виготовлений у нас прилад, то в місці розриву виникатиме високовольтний розряд, почується тріск. Про це я вчи-тав у журналі «Фізика в школі», і при-кажді використовую хороший метод в своїй роботі.

Хімічна промисловість дала народно-му господарству величезну кількість пластиків, у тому числі й електроізоля-ційних. Який саме використати в тому чи іншому випадку? Варто пригадати властивості окремих пластмас, і пита-ння буде вирішене. А вже одні з них бояться світла, інші псуються від на-гріву. Так що треба виходити з кон-кретних умов.

Та, власне, зайвих, непотрібних пред-метів у школі немає. Скільки, напри-клад, дає для розширення кругозору, для розвитку загальної культури люди-ни вивчення історії, літератури, мови.

Я вже не молодий, маю сім'ю. Без-умовно, в таких умовах вчитися нелег-ко. І все ж ні разу не пошкодував, що сів за парту. Без теорії, без освіти, принаймні середньої, зараз ніяк не можна. А дальший розвиток науки і техніки, механізація виробництва ви-магають ще більших знань.

А. СПИНОВ,
випускник середньої школи робіт-ничої молоді № 3.
м. Кіровоград.

КІРОВОГРАД СЬОГОДНІ.
Готель «Україна».
Фотостудія В. КОВПАКА.

Без початку і кінця

ХОЧЕТЕ, швидко товаришу Кохан, я розповім вам одну цікаву кінокартину? Правда, початку її я не бачив, проте серед-дину добре запам'ятав, а от кінець сам уже вгадав. Бо як почало перед очима миготіти, в голові тріщати від того демон-стрування, то й бажання про-пало до кінця дивитися. Каже-те, вельмишановний зав. райо-нним відділом культури, та-кого не буває? Е-е... не кажіть, кому-кому, а мої односельча-нам краще знати. А втім, коли не вірите, приїздіть в Журав-линку або в села Олександрів-ське, Плоске, Забузьке, подивіться хоч би одну кінокартину. Самі пересвідчитесь.

Володимир Бабичу, нашому кіномеханіку, соромно людям на очі показуватися. І думаєте, він випувавший? Зовсім ні. Але коли з районом надсилають такі старі кіноплівки (без початку і кінця), то доводиться вже за-вас червоїтти.

Л. ПОЛІЩУК,
с. Журавлинка
Головатинського району.

«Почуття прекрасного формується в школі», — так називалася кореспонденція, надрукована в номерах за 13 і 16 травня ц. р. В ній порушувалось питання поліпшення естетичного виховання школярів.

Як повідомив завідувачий Кіровоградським міськвн-ом т. Кривошея, матеріали газети обговорювалися на на-раді директорів і педагогічними колективами шкіл.

Міськвн-ом вживає заходів до поліпшення роботи з пе-дагогічними кадрами і викладачами малювання. В шко-лах міста в новому навчальному році працюватимуть випускники спеціальних художньо-педагогічних закладів.

Заплановано провести спеціальний семінар директо-рів, завучів і вчителів малювання в школі № 3 по-вчальною і впровадженню в практику роботи шкіл дос-віду естетичного виховання школярів. Більшість серед-ніх шкіл готує матеріали для влаштування малих «третяковок», виставок творів учнів. В двох школах міста будуть відкриті філіали музичної школи.

ШУМЛЯТЬ СТАРІ СОСНИ

нікум. Веселий, дотепний, він швидко став улюблен-цем студентів.

На свою невелику стипендію придбав фотоапарат, навчився робити знімки. А коли на канікули приїздив у село, школярі гоминокую юрбою щодня оточували юнака, просили сфотографувати. Ніколи не відмов-ляв. З ним і в колгоспному клубі не було нудно. Він вмів організувати ігри, танці, сам гарно співав і танцював. Тож недарма дівчата нишком поглядали на хлопця. Та його серцем заволоділа Ніна, одно-сельчанка.

Перед самою війною Федір з відзнакою закінчив технікум і йде в армію.

— Слухай, Михайле, — сказав на прощання сво-єму товаришеві, — ти ще залишаєшся вчитися, не раз на побачення тобі доведеться йти. На ось, бери...

Відкрив чемодан і простягнув М. Мізерному свій костюм, сорочки.

— Візьми. Мені в армії дадуть...

Одного разу частина, в якій служив Федір Кири-лович, проїжджала поїздом через Соснівку.

— Передайте привіт всім нашим, — встиг крикну-ти з вагона матері Михайла.

Це була остання зустріч Федора Павловського з рідними місяцями. Після того ніхто з соснівців не бачив більше юнака. Тільки листи іноді надходили.

— «Як там живуть мої друзі?» — поставали пита-ння з солдатського листа-трикутника. — «Пиши, Маріє, що нового в Ніни, чи чекає мене?»

А Ніна вірно чекала свого друга всю війну. І тіль-ки коли взнала про те, що загинув, виїхала з села.

НЕ МОЖНА без хвилювання читати поштовкі від часу фронтові вісточки. Ось лист, датований 19 січня 1944 року: «Дорога Маріє Кирилівно! — пи-сали сестрі героя командир частини і начальник по-літвідділу. — Справу, за яку борюся і віддав своє молоді життя Федір Кирилович, продовжують його товариші і брати по зброї.

Недалеко той день, коли над нашою радянською землею запаломіє прапор перемоги, і ми не забуде-мо вашого брата, бо в перемозі над ворогом є і його заслуга».

Мене зацікавили обставини загибелі Павловсько-го. Але, на жаль, мало що вдалося з'ясувати. З роз-повідей лише відомо, що Федір Кирилович загинув при форсуванні Дніпра в Білорусії.

Скільки людей було в загоні, як прізвища його товаришів, — ніхто в селі не знає. З ким доводилось розмовляти, кожний розповідав по-своєму. Навіть І. О. Орлик, директор Соснівської школи, піонерська дружина якої носить ім'я Героя Радянського Союзу Ф. Павловського, недавно пояснював дітям, що ніби-то Федір Кирилович загинув при форсуванні Дніпра в районі Черкас, згорів у танку.

ВИНИКАЄ питання: чим же пояснити такий різно-бій обставин загибелі Ф. Павловського? Чи не тому, що односельчани занадто мало знають про подвиг свого земляка?

— Давайте зайдемо до голови колгоспу, — запро-понував І. О. Орлик. — Він в минулому райвикон-комівський працівник, і, мабуть, найбільше в курсі справи.

— Ви знаєте нашого героя Павловського? Портрет його висить у нас в школі...

Корнеев довго здивовано дивився на директора, потім винувато відповів:

— Не знаю... Уявіть собі, не знаю...

— Як? Ви не знаєте про свого славного земляка? — здивовано запитав я. — Це ж гордість села, всього району. У вас же в сейфі зберігається грамота Вер-ховної Ради...

Після цього у мене вже якось не клеїлась розмова з Корнеевим. Тільки майнула думка: а чи не краще було б передати нагороду рідним Федора Кирилови-ча, які завжди зберігатимуть його світлу пам'ять?

А Іван Олексійович, коли ми вийшли від голови

колгоспу, все доводив, що у них в школі проводили багато заходів, присвячених Ф. Павловському: бесіди в піонерських загонах, зустрі-

чі з сестрою Федора, обладнали куточок, де є порт-рет героя і його коротка біографія.

Звичайно, якби не школа, то в селі і цього не бу-ло б. Але чи можна заспокоюватися? Адже розвіда-но і зроблено ще так мало. Чому б, крім портрета, не виготовити ще й спеціальну вітрину, де зберіга-лися б під склом документи, листи і особисті речі Ф. Павловського, вирізки з газет, його улюблені кни-жки? А хіба не можна організувати поїздку в с. Бе-резки Комаринського району Гомельської області, звідки в 1951 році були перевезені останки героя в м. Комарині і поховані в братській могилі? В тому ж таки селі варто розшукати старожилів, які, можли-во, були очевидцями бою. Та й в Соснівці можна зібрати значно більше матеріалів, написати хороший біографічний нарис.

ГЕРОЯМИ не народжуються, ними виховуються з дитинства. Павловський був одним з кращих вихованців піонерської і комсомольської організації. Саме тому треба по крупній зібрати яскраві при-клади з життя героя і цікаво розповідати про них підрастаючому поколінню, виховувати дітей на тра-дицях старшого покоління. Але не можна це зав-дання повністю перекладати на школу. Адже в селі є комсомольська організація. Чому ж вона мовчить? Невже потрібні ще якісь директиви секретареві комі-тету?

Я йшов до станції схвильованим, весь під вражен-ням незабутніх розповідів. Раптом дзвінок застук-тів на стиках рейок товарний поїзд. Старі сосни за-хвилювалися, зашуміли, ніби знову почули голос зем-ляка, що їхав на фронт. Прислухайтеся ж до них, товариші соснівці, вони вам багато що нагадують про Героя.

М. ГАЛИЧЕНКО,
наш позаштатний кореспондент.

Микола ВІНГРАНОВСЬКИЙ

ЩЕДРО родить земля таланти. Вони проростають зеленим пагінням, розцвітають трояндами.

За останні роки особливо помітне буяння молодих сил в літературі. На сторінках газет та журналів з'явилися нові імена поетів і прозаїків, а на книжкових полицях — їх перші збірки творчого доробку. Це — Іван Драч, Микола Вінграновський, Віталій Коротич, Євген Гуцало, Валерій Шевчук та цілий ряд інших.

На цьому тижні в Кіровограді гостював Микола Вінграновський. Це — не поет-професіонал. Він — кінорежисер, актор Київської кіностудії імені О. П. Довженка. Мільйони людей світу знають його по фільму «Повість полум'яних літ», в якій він чудово зіграв головну роль. Незабаром на екранах нашого міста з'явиться новий фільм Київської студії «Сейм виходить з берегів». І знову глядачі стринуться з молодим артистом.

Микола Вінграновський — учень Олександра Петровича Довженка. Це, звичайно, в значній мірі відбилося на його творчих почерках як кінорежисера, як артиста, так і поета. Кожен рядок поезій М. Вінграновського несе в собі вагоме зерно думки, глибокий художній образ, будить розум.

*Мені привиділось затемнення землі,
Водневих бомб чортолетучі зграї,
І людство скорчене у попельстій млі,
І хмари, як папір горять у небокрай.*

Так малює поет страхіття нової атомної війни. Думки про мир наскрізно пронизують всю творчість молодого письменника. І його перша книга «Атомні прелюдії», яка незабаром з'явиться на полицях книгарень, безумовно, викличе велике збудження в серцях і думках читачів.

Минулої п'ятниці член спілки письменників УРСР Микола Вінграновський побував у редакції «Молодого комуністичного журналу». Тут він зустрівся з журналістами та молодими поетами Кіровоградщини. Гість розповів про сучасну українську поезію, прочитав ряд своїх нових віршів.

В сьогоднішньому номері газети вміщуємо кілька творів Миколи Вінграновського з його першої збірки «Атомні прелюдії».

КОЛИСНОВА ЗЕМЛІ

*Тюрми притихли, заснули,
Сплять президенти і я...
Люленьки, люлі, ой люлі,
Афричко чорна моя...
Сплять вже ракети і кулі,
Сплять генерали і я...
Люленьки, люлі, ой люлі,
Азія жовта моя...*

*Сплять і могили забулі,
Концтабори сплять і я...
Люленьки, люлі, ой люлі,
Біла Європка моя...
Люлі, Америчко, люлі,
В вічні полинею сні —
Двадцять столітьок
сниться
Світ без війни.*

ОСЯЯННЯ

В той день були мої найближчі друзі.
Вони прийшли до мене на світанні.
І підняли назустріч з Рафаелем,
Із Мікеланджело, Джорджоне, Тіціаном...
П'ятнадцять залів стало перед нами,
П'ятнадцять келихів людського повнозвуччя,
П'ятнадцять океанів чистоти...
І я не знаю, що ви відчували,
Що думали в благословенний день,
Бо в першу хвилину я тебе помітив
І я розтав для друзів і людей,
Я розлетівсь по стінах на картини,
Скульптурами перед тобою встав.
Щоб в кожній з них ти бачила мене,
Щоб з кожної ти повнилася мною —
Любила, проклінала і любила...
В той день я йшов до тебе із віків,
Стражданням спалений, воскреснутий любов'ю,
Піднятий гордістю і кинутий ганьбою...
В той день мене до тебе ніс Роден
І Мікеланджело, Рембрандт, Моне і Гойя...
Ті їхні прізвища читала під мною,
І з кожної скульптури і картини
Творець мій говорив в той час тобі:
Щасливий я, що можу на Землі
Творити світ для згоди і любові,
Що всі століття, пройдені людьми,
Віддасть я в змозі за єдину мить.
Тобі присвячену, тобою осіяну!
Що я живу з твоєї ласки, Жінко!
З твоєї благородності, Любові!
І вічно я шукаю лиш тебе,
Знаходжу вічно, вічно не знаходжу —
І, може, тому я творю добро
І мучу Землю, світ і все на світі
Єдиним запитанням: щастя, де ти?
І Всесвіт мені вказує на тебе!..
І я їду дорогою Любові
І вічно не пройду її ніяк...
Коли ж я падаю, зруйнований трудами,
Тоді сама до мене ти приходиш
І розглядаєш все моє найвище,
Найкраще, найвеличчійше в мені:
Ван-Гог... Рембрандт і Гойя... Рафаель...
Безсмертні келихи людського повнозвуччя,
Осяяні безсмертні океани...

На порозі-VIII Всесвітній

ДЛЯ юності властиво мріяти — про пізнання таємниць природи, про небачені машини, про дерзновенні мандрування. За цією романтикою стоїть бажання молоді зробити життя на землі вільним і щасливим, позбавленим страху перед завтрашнім днем. Адже кожний добре знає: якщо колись планету розбудить вибух атомної бомби, під зловісним покривом спопеляючого гриба загине і минуле, і майбутнє.

Ось чому молодь земної кулі не можуть не хвилювати проблеми, які стоять перед людством. Ось чому і студенти із Аргентини, і робітники Великобританії і захисники героїчної кубинської революції бажують співробітничати в ім'я мирного вирішення спільних міжнародних питань.

Фестивалі молоді і студентів стали прекрасною формою такого співробітництва. Своїми зустрічами, контактами молодь показує приклад плідного мирного співробітництва. Ці зустрічі створюють обстановку дружби, взаємного довіри, об'єднання, в якій легше вирішити найбільш болючі питання сучасності.

Ідея фестивалю народилась на першій післявоєнній Всесвітній конференції, на яку в жовтні 1945 року зібрались молоді люди всіх п'яти континентів. Вони заявили про свою рішучість відстояти мир і свободу.

З того часу фестивалі став переможно крокувати по планеті, завойовуючи все більше молодих сердець в різних кутках землі. Прага, Будапешт, Берлін, Бухарест, Варшава, Москва, Відень — ось етапи великого шляху, по якому йшла мирна естафета свят юності.

І ось знову молодь світу активно готується до фестивалю. За рішенням міжнародного підготовчого комітету VIII Всесвітній фестиваль молоді і студентів відбудеться з 29 липня по 6 серпня 1962 року в столиці Фінляндії місті Хельсінкі.

Установче засідання фестивалю, що відбулось в лютому 1961 року, заявило, що VIII фестиваль, як місце зустрічі в ім'я миру і дружби, відкритий для всіх бажаних брати участь в ньому, незалежно від політичних і релігійних переконань, раси чи національності.

ПРОГРАМА свята юності обіцяє бути змістовною і цікавою. В Хельсінкі збереться талановита мо-

лодь з усіх кутків землі. Вона привезе танці і пісні, музичні твори і пантоміми, що створені в різних манерах і стилях. Звання лауреатів фестивалю будуть виборювати вокалісти і хорові колективи, музиканти, виконавці народного і класичного танцю, майстри балету і характерного танцю.

Західна пропаганда намагається очорнити ідеї фестивалю, відмовити молоді від участі в ньому. Багатьом молодим людям в капіталістичних країнах відкрито погрожують звільненням з роботи і переслідуванням в разі їх поїздки до Хельсінкі. Вже зараз ясно, що багатьом делегаціям візді з своїх країн буде заборонений.

Але це було і раніш. Були і залякування, і переслідування, були намагання зібрати свій фестиваль, але все з ганьбою провалилось. І зараз не вдається натажкам НАТО і західним дипломатам залякати молоді. Вже можна говорити про успіх майбутнього фестивалю.

Впевнено почуває себе фестиваль на землі Фінляндії. Цілий ряд офіційних осіб цієї країни прихильно ставляться до майбутньої зустрічі молоді світу в Хельсінкі.

Зараз у всіх провінціях країни створені місцеві підготовчі комітети, їх роботою керує національний підготовчий комітет «Фестиваль 1962 року». Він організував «фестивальну естафету», яка проходить в ці дні по всій країні. Мета естафети — ознайомити молоді провінції з програмою і завданнями фестивалю, зібрати сувеніри і кошти в фестивальний фонд.

АКТИВНО готується до фестивалю і радянська молодь. Керує цією підготовкою Радянський підготовчий комітет. Передбачається, що в складі радянської делегації, не рахуючи туристів, буде 700 чоловік.

Разом з юнаками і дівчатами усього Радянського Союзу до фестивалю готується молодь України. На підприємствах, у вузах, колгоспах читаються лекції та проводяться предфестивальні молодіжні вечори. Українська молодь пошле на фестиваль кращих своїх представників.

Зарубіжна молодь проявляє великий інтерес до радянської делегації. Це пояснюється перш за все зростаючим інтересом до нашої великої Батьківщини. Багато представників зарубіжної молоді вже зараз заявили про своє бажання відвідати після фестивалю Радянський Союз. Значна частина їх буде гостями юнаків і дівчат України. І як завжди іноземні гості знайдуть тут гостинність і доброзичливість.

В. МОРОЗ,
заступник голови Комітету молодіжних організацій України.

СОНЕТ № 10

Я встигну долюбити! Доклясти встигну я!
І встигну я до тих часів дожити,
Коли в польоті вічному Земля
Навчиться вже собою володіти.

Людина я — і день такий новий
Обов'язок святій мій наближати.
Усе для нього! Все йому віддати —
Від всіх тривог до шелесту трави.

Не буде щастя ні мені, ні люду,
Дони на світі нещаслива буде
Хоча б одна людина роботяща.

Коли не знаєш, хто ти, з ким, для чого,
Коли в душі ні доброго, ні злого, —
Пропадла юність і життя пропаде!

ЗОЛОТІ ВОРОТА

Не згуби мою молодість, Україно,
І сумління моє не зганьби.
Дозволь не повірити в щастя навіно,
Дозволь не лежати в ногах доби.
Підійми моє серце над часом і простором
І тривоги свої ти мені довір.
Не стоїть моя хата від тебе остеронь,
Бо других України не шукає мій зір.
Возвелич моє серце трудом добродійним,
Потом живим возвелич.
Нестомленим, гордим, гарячим, рвливим
Гордись — не гордись, клич — не клич.
Що хочеш роби, та бери такого,
Така моя молодість. Час такий.
Не вийшов я в тихого і голубого.
Задумали трудним мене батьки.
Не спали мою молодість зрадою дівчини,
Бо тоді поручитись за себе не зможу.
Запали мої очі, бо шлях наш не вивчений
І ніким ще не пройдений в днину пожогу.

БІДО ПОЗБАВЛЕННЯ ПАРЛАМЕНТСЬКОЇ НЕДОТОРКАНОСТІ

ПАРИЖ. (ТАРС). Національні збори позбавили вчора парламентської недоторканності Жоржа Бідо, який вважається «політичним» керівником ОАС. За позбавлення парламентської недоторканності проголосував 241 депутат, проти — 72.

АРЕШТ ЕКІПАЖУ «ЕВРІМЕН-1»

НЬЮ-Йорк. (ТАРС). Судно «Еврімен-1», на борту якого були три американці, що на знак протесту вирушили в район американських ядерних випробувань на Тихому океані, затримано у відкритому морі і доставлено в Сан-Франциско.

По прибутті в Сан-Франциско двох членів екіпажу «Еврімен-1» було арештовано, а третє викличано в суд по обвинуваченню в «неповалі» до постанови суду, яка забороняла відплив цього судна в зону ядерних випробувань.

Прочитайте, це цікаво

З ОДНІЄЮ ПЕДАЛЛЮ...

У п'ятнадцятирічного Саші Жук з Мінська ліва нога відірвалася осколком ворожої бомби в роки Великої Вітчизняної війни. Радянські люди виходили хлопчик, допомогли йому закінчити середню школу, вступити до Білоруського політехнічного інституту.

Незважаючи на травму, Саша регулярно займався спортом, особливо захоплювався їздою на велосипеді. Тепер він на велосипеді з однією педаллю робить пробіг по 10 сіонських республіках. Стартувавши 3 червня в Мінську, Олександр Жук пройшов уже близько 7 тисяч кілометрів і перебуває в Узбецькій РСР.

В найближчому майбутньому Олександр має намір про-

бити подорож на велосипеді з однією педаллю навколо земної кулі.

ЧЕРЕЗ ДВАДЦЯТЬ РОКІВ

У КОЛГОСПІ «Прогрес» Сумської області на грузовику «ЗІС-5» № ФС-26-66 працює Михайло Косов. Ця кава доля цієї машини. Двадцять років тому біля річки в якій служили Михайло і його брат Андрій, витягли цю автомашинку з річкового дна. Шлях вона пройшла від Дому до Праги і назад. Сталося так, що після списання у військовій частині купив машину колгосп.

Машинка перевезла в колгосп багато тисяч тонн вантажів. Її довговічність і витривалість сприяє те, що водить її Михайло Косов.

Без контролера

КОЛИ завідувач Кіровоградським районним відділом культури Григорій Леонтійович Ляшенко запропонував на семінарі клубним працівникам демонструвати кінофільми без контролерів, дехто скептично заявив:

— Не досі ми ще до цього на селі. Багато зайців» буде.

По-іншому поставився до цього завідувач Володимирівським сільським клубом Микола Житній. Повернувшись він з семінару, порадився з кіномеханіком, і вже на вечір при вхіді у клуб з'явилася скринька з написом: «Для квиткових контролерів».

Перші перевірки були відрадними: жодного безбілетного.

— Даремно дехто боїться переходити на нову форму обслуговування, — говорить Микола Житній. — Людний треба вірити. Роботу без контролерів в сільських клубах можна і треба швидко і якнайширше впроваджувати.

В. БОНДАРЕНКО,
наш позаштатний кореспондент.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

КІНОТЕАТР ІМЕНІ ДЗЕРЖИНСЬКОГО. Для дітей «Там, де річка осіяна сонцем». Початок о 9 год. 30 хв. ранку (перша серія) та об 11 год. 15 хв. дня (друга серія). «Там, де річка осіяна сонцем». Початок о 1, 2 год. 40 хв. та 4 год. 20 хв. дня, 6, 7 год. 40 хв. та 9 год. 20 хв. вечора. На літньому майданчику — «Щасливчик Антоно». Початок о 9 год. 15 хв. вечора.

«КІНОТЕАТР «СІВАШЕЦЬ». «Звільнення на берег». Початок о 12 год., 2 год. 30 хв. та 5 год. дня, 7 год. 30 хв. та 10 год. вечора. На літньому майданчику — о 9 год. 30 хв. вечора.

КІНОТЕАТР «МИР». Для дітей «Весела історія». Початок о 10 год. ранку 12 та 2 години дня. «Карлтон Браун — дипломат». Початок о 4 год. дня, 6, 8 та 10 год. вечора.

Пишіть!

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Дзвоніть!

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-11, відділів — 50-24.

БК 03157.

Зам. № 4220.

Заходьте!

Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора. Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе!

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Дмитрова.